

Ражонинг тўғрилиги аломати тоатнинг гўзаллигидадир | Тазкия дарслари (246-дарс)

19:00 / 09.09.2023 3135

Араб тилида «ражо» сўзи умидсизликнинг тескариси, «умидворлик» маъносини англатади. Фақат ражода умидга хавф ҳам аралашган бўлади.

Уламолар ражони қуйидагича таърифлаганлар:

Роғиб: «Сурур бағишловчи нарсанинг ҳосил бўлишини тақозо қилувчи ишонч ражодир», деган.

Муновий: «Ражо бир сабабни тақдим қилгандан кейин ундан келадиган манфаатни кутишдир», деган.

Абдулкарим Қушайрий: «Ражо қалбнинг келажак маҳбубга боғланишидир», деган.

Бир қавлда: «Ражо Аллоҳ таолонинг фазли-карамидан умидвор бўлишдир», дейилган.

Арабларда бир нарсани орзу қилиб, ортидан дангаса бўлиш ва жиддий ҳаракат қилмасликка «таманний» дейилади. Ражо эса бунинг тескарисидир. Унда бир нарсадан умидвор бўлгани учун унга эришиш йўлида жидду жаҳд қилинади.

Ражо ҳақида келган оятлардан намуналар:

Аллоҳ таоло «Бақара» сурасида...

Аллоҳ таоло Анкабут сурасида шундай деб марҳамат қилади:

﴿الْعَلِيمُ السَّمِيعُ وَهُوَ لَا تَأْتِيهِ آجَلٌ فَإِنَّ اللَّهَ لِقَاءَ يُجْرَأُونَ مَنْ

«Ким Аллоҳга рўбарў бўлишдан умидвор бўлса, албатта, Аллоҳнинг «муддат»и келувчидир. У ўта эшитувчидир, ўта билувчидир» (5-оят).

Фотир сурасидаги қуйидаги ояти карима ҳам Аллоҳ таолонинг беқиёс марҳаматидандир. Зеро, Аллоҳ таоло бандаларининг холисона қилаётган ибодатларини, амалларини «ҳаргиз касодга учрамайдиган тижорат» деб баҳоламоқда:

﴿تَجُورُ لَنْ تَجْرَةَ يَرْجُونَ وَعَلَانِيَةً سِرًّا رَزَقْنَهُمْ مِمَّا وَأَنْفَقُوا الصَّلَاةَ وَأَقَامُوا اللَّهَ كَتَبَ يَتْلُونَ الَّذِينَ إِنَّ

«Албатта, Аллоҳнинг Китобини тиловат қиладиганлар, намозни тўқис адо этиб, Биз уларга ризқ қилиб берган нарсалардан махфий ва ошкора нафақа қиладиганлар ҳаргиз касодга учрамайдиган тижоратдан умидвор бўлурлар» (29-оят).

Зумар сурасидаги қуйидаги ояти каримада Аллоҳ таоло ражога – умидворликка ҳақдор бандаларини шундай таърифлайди:

﴿الْأَلْبَابِ أُولُوا يَتَذَكَّرُ إِنَّمَا يَعْلَمُونَ لَا وَالَّذِينَ يَعْلَمُونَ الَّذِينَ يَسْتَوِي هَلْ قُلُّ رَبِّهِ رَحْمَةً وَرَبِّجُوا الْآخِرَةَ يَحْذَرُ وَقَائِمًا سَاجِدًا إِلَيْهِ أِنَّهُ قَنِيتُ هُوَ أَمَّنْ

«Ёки у кечалари ибодат қилиб, сажда этган, бедор ҳолида охиратдан кўрқиб, Роббининг раҳматидан умидвор бўлган одамга тенгми?! Сен: «Биладиганлар билан билмайдиганлар тенг бўлармиди?!» - деб айт. Албатта, ақл эгаларигина эсларлар» (9-оят).

Ражо ҳақида келган ҳадислардан намуналар:

تَيْلَصُ الْإِرَاهَانَ الْوَلِيَّ لَنْ م
هَلَلَا بَتَكَ أَمْ رُوهُ طَلَا كَلِ ذَب
مَلْسُ مْ هَاوَر. يَيْلَصُ أُنَا يِل
تُعَمَسُ «: هُظْفَلَوُ يِرَاخُ بَلَاو
يَفُ يَدَي نِي بَكُ يِلْعَنُ فَد
«: هَنْجَلَا».

Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам Бомдод намозидан сўнг Билолга:

«Эй Билол, менга ўзингнинг Исломда қилган манфаатли ишларингдан энг умидлисини айтиб бер. Бу кеча жаннатда, олдимда сенинг кавушингнинг шитир-шитирини эшитдим», дедилар.

Шунда Билол:

«Исломда қилган манфаатли ишларимдан энг умидлиси кечасими, кундузими, қай соатда таҳорат қилсам, албатта, ўша таҳоратим билан Аллоҳ менга фарз қилган намозни ўқиганимдан бошқа нарса эмас», деди».

Муслим ва Бухорий ривоят қилишган.

Бухорийнинг лафзида:

«жаннатда, олдимда сенинг кавушингнинг дупурини эшитдим», дейилган.

هُلِّلَا يِضَرَ ةَذِي رَبِّ يِبَا نَع
هُلِّلَا لُؤْسَرَ رَحْبُ صَا لَاقُ هُنَع
اي « لَاقَفْ أَلَا بَ أَعَدَفْ
يَلَا يِنْتَقِبَسَ مَبُ لَ أَلَا بَ
طَقَ ةَنَجَلَا تُلَخَدَامُ ؟ ةَنَجَلَا
كَتَشَخُ شَخُ تُعَمَسُ أَلَا
ةَنَجَلَا ةَحْرَابَلَا تُلَخَدَامُ ، يِمَامَا
، يِمَامَا كَتَشَخُ شَخُ تُعَمَسُ ف
عَبْرُمِ رُصَقِ يَلَعُ تُيَتَا ف
تُلُقَفُ ، بَهَذُ نَمِ فِرْشُمِ
:أُولَا قُ ؟ رُصَقِلَا آذَهْ نَمِلِ
أَنَا ؛ تُلُقَفُ ، بَرَعَلَا نَمِ لُجَرَلِ
؟ رُصَقِلَا آذَهْ نَمِلِ ، يِبَرَعِ

۱ شِ يَرْقُ نَمِ لُجَرِل : اُولَاق
 ۲ اَذَه نَمِل ، يَشَرَقُ اَنَا : تُلُقَف
 ۳ ءُمُ ا نَمِ لُجَرِل : اُولَاق ؟ رُصَقِ لَ ا
 ۴ نَمِل ، دَمْحُم اَنَا : تُلُقَف ، دَمْحُم
 ۵ نَبَرَمُعِل : اُولَاق ؟ رُصَقِ لَ ا اَذَه
 ۶ اِي : لَ ا لَ ا قَ ف ، «بِاطْخُ لَ ا
 ۷ ا لَ ا طِقُ تَنْ ذَا ا م ، هَل لَ ا لَ وُسَر
 ۸ ا م و ، نِي تَعْ كَرُ تِي لَ ص
 ۹ ا لَ ا طِقُ تَدَح ي نَبَ ا صَ ا
 ۱۰ هَل لَ نَ ا تِي ا ر و ، ا هَذَن عُ تَ ا ضَ و ت
 ۱۱ لَ وُسَر لَ ا قَ ف ، نِي تَعْ كَرُ تِي لَ ع
 ۱۲ ي ذِمَّرْت لَ ا هَا و ر . «ا مِ هِب» : هَل لَ ا

Абу Бурайда розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам тонг чоғида Билолни чақирдилар ва унга:

«Эй Билол, нима ила мендан олдин жаннатга кирдинг? Қачон жаннатга кирсам, албатта олдимда сенинг шитир-шитирингни эшитаман. Бу кеча ҳам жаннатга кирдим ва олдимда сенинг шитир-шитирингни эшитдим. Сўнг бир олтиндан бўлган тўртбурчак ва баланд қасрга келдим:

«Бу қаср кимники?» дедим.

«Бир араб одамники», дедилар.

«Мен арабман. Бу қаср кимники?» дедим.

«Қурайшлик бир одамники», дедилар.

«Мен қурайшликман. Бу қаср кимники?» дедим.

«Муҳаммаднинг умматидан бир одамники», дедилар.

«Мен Муҳаммадман. Бу қаср кимники?» дедим.

«Умар ибн Хаттобники», дедилар.

Шунда Билол:

«Эй Аллоҳнинг Расули! Қачон азон айтсам, албатта, икки рақъат намоз ўқидим. Қачон таҳоратим кетса, албатта ўша вақтнинг ўзида таҳорат қилдим ва менинг зиммамда Аллоҳ учун икки рақъат намоз бор деб билдим», деди.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Ўша икки нарса билан экан», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

هَلَلَا يَضَرَّ رَءْيِي رَهْ يَبَأُ نَع
هَلَلَا يَلَّصُّ يَبْنَلَا نَأُ هُنَع
هَلَلَا نَأُ: لَأَقَمَّ لَسَوِ هِيَلَع

ةَمْحَرَ اَهُنَمَ لَزْنًا، ةَمْحَرَ ةَئِامِ
سَنُاِلْ اَوْ نَجْلًا نِيَبَّ ةَدِيحْ اَوْ
اِهْبَفٍ، مْاَوْهَلْ اَوْ مِئْاَهَبْلْ اَوْ
اِهْبَوٍ، نَوْفَطَاعَتِي
فِطَعَتِ اِهْبَوٍ، نَوْمَحَارَتِي
هُلَلَا رِخْ اَوْ، اِهْدَلْ وَاِلَعُ شُخْوَلَا
مُخْرِي ةَمْحَرَ نِيْغُسْتِ وَاْغُسْتِ
«ةَمَايْقُلَا مَوْيُ ةَدَابِعِ اِهْبِ
يْذِمَّرْتَلْ اَوْ نَاخِي شَلْ اَوْ هَاوَرِ»

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Аллоҳнинг юзта раҳмати бордир. Улардан биттасини жин, инс, ҳайвонот ва ҳашаротлар орасига нозил қилгандир. Бас, ўша ила улар бир-бирларига меҳр ва раҳм кўрсатадилар. Ўша ила ваҳший ўз боласига меҳр кўрсатади. Аллоҳ тўқсон тўққизта раҳматни кейинга қўйган. Улар ила қиёмат куни бандаларига раҳмат кўрсатади», дедилар».

Икки шайх ва Термизий ривоят қилишган.

هَلْ لَّا يَضَرِّ لَبَجِ نُبْ ذَاغُمُ نَع
يَبِّنْ لَّا فِدِرْتُ نُنْكَ «: لَّا قُ هُنَع
مَلَسَّ وَ هَيْلَعُ هَلْ لَّا يَلَّص
زِيْفُعُ هَلْ لَّا قِي رَامِحِ يَلَع
أَمْ يَرَدَتْ لَهْ ، ذَاغُمُ أَيِ «: لَّا قَف
قَحْ أَمْ وَ دَابِغُ لَّا يَلَعِ هَلْ لَّا قَح
: تَلُقُ «: هَلْ لَّا يَلَعِ دَابِغُ لَّا
: لَّا قُ ، مَلَعُ هَلْ لَّا وَسَرُّ هَلْ لَّا
دَابِغُ لَّا يَلَعِ هَلْ لَّا قَحْ نَأْفُ «
أُولُكِرْشِي أَلَوَ هَلْ لَّا أُوْدُبْغِي نَأُ
يَلَعِ دَابِغُ لَّا قَحْ وَ ، أَيُّي شِهْ
أَلُ نَمَ بَدَّغِي أَلْ لَجْ وَ زَعِ هَلْ لَّا
أَيِ : تَلُقُ . «: أَيُّي شِهْ هَبْ كِرْشِي

رُشَبُّ الْفَأْ، هَلْ لَ الْوُسَر
مُهْرُشَبُّتُ الْ «لَاقِ؟ سَأَنْ لَ
نَاخِي شَلْ هَاوَر. «أُولَ كُتَيَفِ
يِ ذِمَّتْ لَ أَوْ

Муъоз ибн Жабал розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Уфайр номли эшакда Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг орқаларига мингашиб борар эдим. Ул зот соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Эй Муъоз, Аллоҳнинг бандаларидаги ҳаққи нима-ю, банданинг Аллоҳдаги ҳаққи нима эканини биласанми?» дедилар.

«Аллоҳ ва Унинг Расули билувчилар», дедим.

«Албатта, Аллоҳнинг бандаларидаги ҳаққи уларнинг Аллоҳга ибодат қилишлари, Унга бирор нарсани ширк келтирмасликларидир. Бандаларнинг Аллоҳ азза ва жалладаги ҳаққи эса ким Унга бирор нарсани ширк келтирмаса, ўшани азобламаслигидир», дедилар.

«Эй Аллоҳнинг Расули, одамларга башорат берайми?» дедим.

«Уларга башорат берма, яна суяниб қолмасинлар», дедилар».

Икки шайх ва Термизий ривоят қилишган.

يِبْنُ لَ نَعِ، رِيْرُهُ يِبْ أ نَعِ
مَلَسَ وَسَوِ هِيْلَعُ هَلْ لَ يِلَصَ

لَجَّوْزَعُ هَلْ لَّا يَضَقُّ أَمَلٌ «: لَأَقِ
وَهُفِّ بِبَاتِكَ يَفِّبَتَكَ قَوْلُ خُلَا
نَا: شَرَعْنَا قَوْفٌ هَذُنَّ
«يَبْضَغُ تَقَبَّسٌ يَتَمَّحَرُ
يَذُمَّرَّتْ لَأَوْنًا خِيَّ شَلَّ أُهُ أَوْرُ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Аллоҳ азза ва жалла халойиқнинг тақдирини қазо қилган чоғда Ўз ҳузуридаги, Арш устидаги китобга «Албатта, раҳматим ғазабимдан илгаридир», деб ёзди», дедилар».

Икки шайх ва Термизий ривоят қилишган.

Ражо ҳақидаги асарлардан намуналар:

Абу Нуъайм ўзининг «Ҳулятул авлиё»сида Муҳаммад ибн Абдулмалик ибн Ҳошимдан ривоят қилади:

«Зуннун Мисрий ўз дуосида қуйидагиларни айтганини эшитдим:

«Аллоҳим! Рағбатим Сенигина қасд қилур. Ҳожатимни Сендангина сўрарман. Талабим нажотини Сендангина ражо қилурман. Сўровларим калитлари фақат Сенинг қўлингдadir. Яхшилиқни Сендан бошқадан сўрамасман ва Сендан ўзгадан ражо қилмасман. Фазлингни билганимдан кейин раҳматингдан ноумид бўлмасман».

Имом Шофеъий ўлимлари олдидаги беморликларида:

«Қалбим моғор босиб, мазҳабим тор бўлганда,

Ражони Сенинг афвингга нарвон қилурман», деган.

Суфён Саврий: «Ким бир гуноҳ қилса ва уни Аллоҳ таоло тақдир қилганини билиб, У Зотнинг мағфиратини ражо қилса, Аллоҳ унинг гуноҳини мағфират қилур», деган.

Шоҳ Кирмоний: «Ражонинг тўғрилиги аломати тоатнинг гўзаллигидадир», деган.

«Рухий тарбия» китобининг 2-жузи асосида тайёрланди

Ушбу китоб Ўзбекистон Республикаси Дин ишлари бўйича қўмитанинг 2021 йил 14 апрелдаги 03-07/2439-рақамли хулосаси асосида чоп этилган.